

Jeesuksen seuraamisesta

Ystävä, sinä tunnet Jeesuksen sanat: ” *”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua”* (Luuk. 9:23).

Jeesus kysyy aivan ensiksi, olisiko joku joka tahtoo seurata häntä. Lähtö on aina vapaaehtoista. Mutta sitten tulee Herralta käsky tahtovalle: kiellä itsesi, suostu ristille ja seuraa minua. Tämä ei ole enää tahdon asia. Tämä on kuuliaisuuden asia. Ja tähän tyssää monen matkalle lähtö. Nyt ei Herra kysele josko joku haluaisi kieltää itsensä. Jos tahtoo lähteä Elämän Herran seuraan, joutuu aina valinnan eteen. On kirjoitettu: ”*Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa...*” (Gal. 2:20). Tämä on kuolemantuomio omalle minälle. Sitä itsensä kieltäminen on. On vain Jeesuksen tahto. Oma tahtoni on silloin ristiinnaulittu ja haudattu. Tässä valossa voimme ymmärtää paremmin mitä tarkoittaa ”*tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa*” (Matt. 6:10). Kun näin pyydämme, oma tahto ei tule enää kysymykseen. Ja kun asia ymmärretään, juuri tässä tapahtuu monien perääntyminen. Suostuminen täysin jonkin toisen tahtoon tuntuu liian pelottavalta. Se voi olla jo ajatuksenakin mahdoton. Mitään ei ihminen pelkää niin paljon kuin kipuja ja omaa kuolemistaan.

Tästä on kuitenkin kysymys, siitä, suostunko ristini kipuihin? Suostunko kuolemaan ristillä? Suostunko tulemaan haudatuksi Kristuksen kanssa ja menettämään määräysvallan omaan elämäni? Sillä minun elämäni ja Kristuksen elämä eivät sovi yhteen. Turmeltunut elämäni ja Jeesuksen elämä eivät sovi matkakumppaneiksi. En voi elää Herran kanssa jos en ole ensiksi suostunut kuolemaan itseltäni hänen kanssaan sillä ”*Tämä sana on varma: - Jos olemme hänen kanssaan kuolleet, saamme hänen kanssaan myös elää*” (2. Tim. 2:11).

Miten vastenmielistä onkaan ihmisluonnolle tällainen tie. Ajalliset aarteet, lähinnä minä itse, ja sitten tämä maailmanaika kokonaisuudessaan, ovat niin rakkaita meille että elämän tärkein matka saattaa jäädä toteutumatta. Ihminen ei lähdekään omasta Egyptistään - sen ”lihapatojen” ääreltä - erämaahan ja kohti tuntematonta vaellusta. Toki saattaa olla että moni lähtee, mutta pian hän jo haikailee takaisin Egyptiin ja sen orjuuteen. Alkaa napina ja kapina, alkaa synninteko. Mutta kohtalonsa nurkuja kaatuu ja maatuu erämaahan. Luvattu maa jää unelmaksi. ”*Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka sen minun tähteni kadottaa, on sen pelastava. Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta saattaa itsensä tuhoon ja turmioon?*” (Luuk. 9:24,25). Kuulostaa pahalta omalle minälleni.

Mutta Jeesus on kalliisti meidät lunastanut. Oman verensä hinnalla hän on ostanut meidät omikseen. Emmekö kuulu siis hänelle? Kyllä me kuulumme. Turmeltunut luontomme, oma lihamme, haraa kuitenkin vastaan. Haluamme totella Herraa mutta elää kuitenkin omaa elämäämme ja nauttia ajallista hyvää. Ihminen on tällainen.

Mutta eikö armo siis riitäkään? ”Yksin armosta”, sanotaan. Voi, kyllä armo riittää, mutta juuri tämä tie, Jeesuksen seura, on armon tie. On armoa jos meitä ei tuomita maailman kanssa. Siksi omiaan hän johtaa ja kutsuu seuraajikseen. Koko ajan sielu pelastuu uskomalla Kristukseen. Mutta me jäämme hedelmättömiksi ja jäämme yksin, jos emme liity Herran seuraan. Vehnänjyvävertaus kuvastaa tätä asetelmaa yksinkertaisella tavalla. Jos jyvä saa pudota maahan ja kuolla, se alkaa tuottaa kuollessaan uutta kortta ja vihdoinkin uuden tähkypään. Sato voi olla monikymmenkertainen. Ilman tätä tapahtumaa jyvä jää yksin. ”*Totisesti, totisesti: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää*

vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon. Joka rakastaa elämäänsä, kadottaa sen, mutta joka tässä maailmassa panee alttiiksi elämänsä, saa osakseen ikuisen elämän. Jos joku tahtoo olla minun palvelijani, seuratkoon minua. Missä minä olen, siellä on oleva myös palvelijani, ja Isä kunnioittaa sitä, joka palvelee minua.” (Joh. 12:24–26).

Eikö tämä ole armoa että saa olla kuolleen kaikelle muulle ja elää vain Kristukselle, levätä hänen ansionsa perustalla, ja vaeltaa hänen jälkiänsä seuraten aina iankaikkisuuteen asti? Se on armoa. Hän on vanhurskauttanut meidät. Hän pyhittää meidät seurassaan. Hän on viisautta, voima, tie, totuus ja elämä. Ihana on Kristus. Ihana on hänen tiensä vaikka se tuottaa usein tuskia ja kyyneleitä. Emme voi välttää niitä hänen kärsimyksiensä osallisuudessa.

Surullista miten harva löytää Herran tahdon – ahtaan portin ja kaidan tien. ” *”Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!”* ” (Matt. 7:13,14). Ahtaan portin edustalla on paljon kansaa. Mutta harva saa ymmärryksen ja osaa käydä läpi portin kaidalle tielle. Tie on kaita ja vaikea. Ihmiset itse ovat tehneet portin niin ahtaaksi ja tien kaidaksi. Oma turmeltuneisuus on siihen syynä: ihminen suostuu kuuntelemaan väärää profetiaa jotka opeillaan pimittävät portin ja tien. Lisäksi pimeyden voimat eksyttävät monet. Mutta on pysyttävä rohkeana ja katse tulee olla Jeesuksessa. Hänellä on ainoa tieto ja viisautta. Hänen sanansa on ainoa totuus. Älä siis masennu, älä pelkää. Hänen verensä puhdistaa meidät aina ja joka paikassa kun sitä pyydämme.

”Kuulkaa minua, kansani! Teille on hyväksi että minä menin Isäni tykö. Nyt minä voin olla kaikkialla. Siellä missä on sanani siellä minäkin olen. Sanassani on kaikki mitä tarvitsette. Pyhä Henkeni on siinä. Sanani, yhdessä Pyhän Hengen kanssa, on voimanne. Sanani näyttää tien ristilleni, sovituspaijalle. Missä on saarna rististäni ja missä se vastaanotetaan, siellä on iankaikkinen elämä. Mutta kaikkialla on valheprofetiaa. Älkää juosko heidän perässään. Kun teillä on minut, teidän ei tarvitse juosta sinne, tänne. Miksi olisi lähdeittävä luotani jotakin suurempaa etsimään? Kun teille sanotaan: ”Täällä hän on ja täällä”, älkää uskoko, älkää tulko petetyiksi. Miksi kuuntelette tuulen tavoittelijoita vaikka minä asun teissä. Olen teissä. Muistakaa että niin lähellä minä olen teitä. Kuulen jopa sydänlyöntinne. Huomaan ahdistuneisuutenne. Tiedän kaiken. Tiedän tienne. Tienne johtaa kuitenkin turvaan kun seuraatte minua. Älkää säikähtäkö, älkää arkailko luopua kaikesta. Kun omistatte minut, muu kaikki on pelkkää rihkamaa sen rinnalla. Nähkää oikein. Tieni oli tuskien tie. Se on sitä teillekin. Eihän palvelija voi olla Herraansa suurempi? Ahdistus ja tuska ovat kuitenkin kevyttä ja lyhytaikaista iankaikkisuuteni rinnalla. Minä olen valinnut joitakin kestävämpiä muita enemmän. Heillä on suurempi vastuu koska olen asettanut heidät paimeniksenne. Minä olen ylipaimen. Oikeat paimenet tottelevat minua. He kuulevat tarkemmin ääneni ja osaavat johtaa laumaani. Sen lahjan minä olen heille antanut. He eivät kestäisi vastuutaan, elleivät he ymmärtäisi kaiken tulevan minulta. Minä tunnen myös jokaisen lampaani. Minä en kadota heistä yhtäkään. Minä olen luvannut sen Isälleni – teidän isällenne. Maailma menee menojaan. He eivät kuule minua, he eivät näe minua sanassani, ja sen tähden he pysyvät kuuroina ja sokeina. Rakkaani, ihanaiseni, minä annan teille perinnöksi iankaikkisuuden ja niin saamme olla sitten aina yhdessä. Älkää siis kiintykö tähän maailmaan. Sen muoto on jo muuttumassa. Sillä on enää vain vähän aikaa kun se jo palaa tulimeressä. Älkää väsykö, rakkaani. Pian te jo loistatte valtakunnassani kuin tähdet - aina ja ikuisesti. Minä olen Herra, Pelastajanne! Aamen.”